

DIVADELNÍ NOVINY

1. Ludku, vždy jsi uměl překvapit

11.06.2024 Divadelní noviny - Michael Tarant

strana: 15 rubrika: Burza

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** opery; ostravské

vzpomínka

V neděli 26. května se Ti to povedlo!

Dokonale. Do radostné nedělní noci vtrhl divoký smutek.

Tak tomu v životě i dobrém divadle bývá. Radost i žal propukají nečekaně.

Pořád jsem doufal, že jde o jeden z Tvých drsných žertů. A bude hůř!

Že se v našem lese kácí, vím už dlouho. Nesmírím se s tím ale nikdy!

Před několika dny jsme se viděli po delší době ve Státní opeře na Burze mladých zpěváků. Bylo to... jako bychom se setkali den předtím. Srdečné, s humorem. Perli jsi. Jako vždy.

Když jsem Ti po desáté pomáhal ze stupínku, hůř ses pohyboval, bral jsem to jako jeden z Tvých dalších vtipů.

Možná tomu tak i bylo. Ve snu by mne nenapadlo, že jsme se setkali naposled.

Tož pěkně vítám, zpívávals vždy, když jsem přijel do Ostravy hostovat. Do Tvé – **ostravské** – **opery**. Mohutný zjev, hlas – bas, nadhled. Dokonalá informovanost. Výborný tým spolupracovníků – za všechny skvělá Jana Kolářová. A spolupracovníků, dlužno dodat. Prostě osobnost. A ty u nás nemívají vždy na různých ustláno, že?

Vedle Tvého obrazu "velkého šéfa" viděl jsem ale i jiný. Citlivého, zranitelného člověka. Stojíš-li ale v čele velkého, vícesouborového organismu, nemůžeš se dnes a denně otevírat. Jako hráč a provokatér jsi rád klamal tělem.

Kolika mladým talentům jsi pomohl při startu? Mít to Tvé divadlo – po němž jsi vždy toužil – dnes, vytvořili by nádherný soubor velkých osobností.

Zakrýval jsi i své velké vzdělání.

Kolik našich kolegů se jím honosí, viděli a přečetli všechno, ale na jejich divadle to poznat není. Je jaksi suché, že se z něj práší. Jsou to lidé, kteří často režírují z moci úřední. Bojí se srovnání s jinými osobnostmi. Ne tak Ty. Sám osobitý režisér, na festivaly a přehlídky vysílal jsi práce jiných.

Mohu dosvědčit. I fakt, že to nebývá v kraji zvykem...

Vzpomínám, jak jsem po některé z premiér spal u Tebe. Má čtyřnohá přítelkyně Enynka mi někam ukryla černé ponožky ke smokingu, hledali jsme je po čtyřech v celém bytě. A všude jsem nacházel knihy. Vzácné, odborné.

Zkrátka... Luděk... Byl jsem i u situací, kdy jsi pomohl lidem ve velkých životních krizích.

A ne jednou! Ze zkušenosti vím, že to rozhodně není běžné. Byli jsme po představení u baru, děkoval Ti kolega – vrátil se z léčení – za to, že jsi ho podržel. Že může opět dělat divadlo. Každý může padnout, pravil jsi. Důležité je vstát! A to se ti podařilo. Díky jsi odmítl.

Je mnoho způsobů, jak vracet sebedůvěru. Tento je jeden z nejlepších. Dát lidem důvěru. A práci.

Je naším národním zvykem, bohužel, pokusit se našim oponentům odeprít možnosti tvořit. Není to ztráta jen pro konkrétního umělce, ale pro kulturu jako takovou. Když ses do podobné situace dostal sám, udělal jsi to, co celý život – zvedl ses a opět našel svou cestu.

Padl jsi až teď. Tak jak to umí velké stromy života. Nečekaně. Uprostřed života. Ale jako lesní velikáni žijí dál a nastupující mladý les žije z jejich odkazu, nepochybuji, že tu s námi budeš dál. Dokud bude živ poslední z nás, kdo jsme s Tebou pracovali. A žili.

A tak, milý Ludku, děkuji Ti. Za vše. Však víš... jako výborný psycholog. A člověk milující zpěv, hudbu, divadlo. I další dary života. A život sis dovedl užít.

Zažil jsem, Ludku, za svou cestu divadlem mnoho ředitelů. Často velmi dobrých. Ty jsi byl nejlepší.

Foto Tama ra Černá Sofig

Luděk Golat

Ludku, vždy jsi uměl překvapit

V neděli 26. května se Ti to povedlo! Dokonale. Do radostné nedělní noci vtrhl divoký smutek.

Tak tomu v životě i dobrém divadle bývá. Radost i žal propukají nečekaně. Pořád jsem doufal, že jde o jeden z Tvých drsných žertů. *A bude hůř!*

Že se v našem lese kácí, vím už dlouho. Nesmím se s tím ale nikdy!

Před několika dny jsme se viděli po delší době ve Státní opeře na Burze mladých zpěváků. Bylo to... jako bychom se setkali den předtím. Srdečné, s humorem. Perliť jsi. Jako vždy. Když jsem Ti po desáté pomáhal ze stupínku, hůř ses pohyboval, bral jsem to jako jeden z Tvých dalších vtípů. Možná tomu tak i bylo. Ve snu by mne nenapadlo, že jsme se setkali naposled.

Tož pěkně vítám, zpívalás vždy, když jsem přijel do Ostravy hostovat. Do Tvé – ostravské – opery. Mohutný zjev, hlas – bas, nadhled. Dokonalá informovanost. Výborný tým spolupracovníků – za všechny skvělá Jana

Kolářová. A spolupracovníků, dlužno dodat. Prostě osobnost. A ty u nás nemívají vždy na různých ustláno, že?

Vedle Tvého obrazu „velkého šéfa“ viděl jsem ale i jiný. Citlivého, zranitelného člověka. Stojíš-li ale v čele velkého, vicesouborového organismu, nemůžeš se dnes a denně otevírat. Jako hráč a provokátor jsi rád klamal tělem.

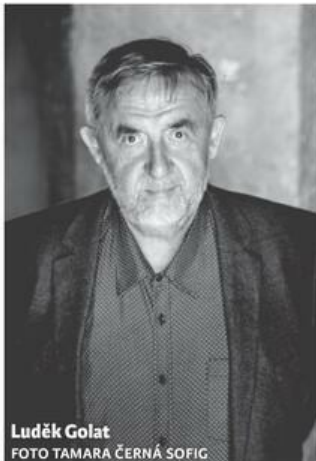
Kolika mladým talentům jsi pomohl při startu? Mít to Tvé divadlo – po němž jsi vždy toužil – dnes, vytvořili by nádherný soubor velkých osobností.

Zakrýval jsi i své velké vzdělání. Kolik našich kolegů se jím honosí, viděli a přečetli všechno, ale na jejich divadle to poznat není. Je jaksi suché, že se z něj praší. Jsou to lidé, kteří často režirují z moci úřední. Bojí se srovnání s jinými osobnostmi. Ne tak Ty. Sám osobitý režisér, na festivaly a přehlídky vysílal jsi práce jiných. Mohu dosvědčit. I fakt, že to nebývá v kraji zvykem...

Vzpomínám, jak jsem po některé z premiér spal u Tebe. Má čtyřnohá přítelkyně Enynka mi někdy ukrýla černé ponožky ke smokingu, hledali jsme je po čtyřech v celém bytě. A všude jsem nacházel knihy. Vzácné, odborné.

Zkrátka... Luděk...

Byl jsem i u situací, kdy jsi pomohl lidem ve velkých životních krizích. A ne jednou! Ze zkušenosti vím, že to rozhodně není běžné. Byli jsme po představení u baru, děkoval Ti kolega – vrátil se z léčení – za to, že jsi ho podržel. Že může opět dělat divadlo. *Každý může padnout*, pravil jsi. *Důležité je vstát! A to se ti podařilo.* Díky jsi odmítl. Je mnoho způsobů, jak vracet sebedůvěru. Tento je jeden z nejlepších. Dát lidem důvěru. A práci.

Luděk Golat
FOTO TAMARA ČERNÁ SOFIG

Je našim národním zvykem, bohužel, pokusit se našim oponentům odepřít možnosti tvořit. Není to ztráta jen pro konkrétního umělce, ale pro kulturu jako takovou. Když ses do podobné situace dostal sám, udělal jsi to, co celý život – zvedl ses a opět našel svou cestu.

Padl jsi až teď. Tak jak to umí velké stromy života. Nečekaně. Uprostřed života. Ale jako lesní velikáni žijí dál a nastupující mladý les žije z jejich odkazu, nepochybují, že tu s námi budeš dál. Dokud bude živ poslední z nás, kdo jsme s Tebou pracovali. A žili.

A tak, milý Ludku, děkuji Ti. Za vše. Však víš... jako výborný psycholog. A člověk milující zpěv, hudbu, divadlo. I další dary života. A život sis dovedl užít.

Zažil jsem, Ludku, za svou cestu divadlem mnoho ředitelů. Často velmi dobrých. Ty jsi byl nejlepší.

MICHAEL TARANT

« zpět na začátek